

Tết đến - Mẹ đan những sợi xuân

ISSN: 2734-9195 10:10 11/02/2026

Mẹ đan áo giữa nắng xuân cũng như người gieo hạt giữa đời, không chắc ngày con mặc có còn vừa hay không, chỉ biết gieo cho trọn vẹn phần mình.

Tác giả: **Lê Hứa Huyền Trân**
Hội viên Hội VHNT Tỉnh Gia Lai

Mỗi năm khi **Tết** đến, mẹ tôi vẫn thường hay đan cho tôi một chiếc áo. Ban đầu, tôi không hiểu tại sao cứ Tết là mẹ sẽ lại đan áo nhưng mẹ chỉ cười bảo: *“Trời xuân nhưng cũng bắt đầu chớm lạnh, con có áo mới cũng để mặc được Tết”*. Tôi vẫn hay than phiền sao mẹ không mua áo mới cho mình để đỡ nhọc công như vậy nhưng mẹ chỉ cười. Đó là vì ngày còn bé, tôi chưa hiểu chuyện.

Tôi thích **mùa xuân** như cách thích ngồi trên bậc thềm ngắm mẹ mỗi khi mẹ đan áo mới. Áo đan không nhanh đâu, vì mẹ đan dày và mẹ cũng bận rộn với những công việc khác, chỉ đến khi tối trời thật rảnh, mẹ lại chong ngọn đèn dầu rồi ra sân để bắt đầu đan. Tuy tôi hay vòi mẹ mua áo mới mỗi xuân sang nhưng kì thực đối với tôi áo mẹ đan tặng mình luôn là thứ khiến tôi thích nhất và cũng ấm áp nhất. Trời mùa xuân đẹp lắm.

Nhà tôi khi đó ở quê có một mảnh sân rộng với góc phải là cả giàn bầu bí và những hàng cau tre trắng nắng trời, gió thổi vi vu mát rượi. Bên một góc khác là giếng nước luôn mát lạnh mà ba vẫn hay dùng để những trái dưa hấu cho mát, khi ăn thì sẽ vớt lên. Căn nhà cấp bốn của cả gia đình tôi ở cạnh là nhà dì cậu nên lúc nào mỗi khi Tết về thì cũng sum họp đủ đầy rất vui vẻ. Gia đình ngoại tôi chủ yếu là làm nông vì thế Tết vui hay không phụ thuộc vào vụ mùa thu hoạch. Trước Tết mà không bị ảnh hưởng của những đợt rét, lúa trĩu bông thì thế nào ăn Tết cũng bội, và ngược lại.

Tôi thích cách mùa xuân gieo mình xuống ruộng lúa chín vàng cứ như một người họa sĩ đang phác họa những mảng màu nóng ấm lên trên bức tranh đồng ruộng. Mỗi khi ngồi nhìn đám vịt chạy đồng để chờ mẹ xong vụ gặt, tôi vẫn hay bắt gặp những chiếc cầu thang ánh nắng bắt từ trên trời xuống. Và không hiểu tại sao, khi mẹ từ dưới ruộng lội để đi lên, ánh nắng vắt lên búi tóc rối của mẹ, tôi lại cảm thấy như mẹ đang mang cả những ánh nắng đang vương ấy để về

đan áo cho tôi.

Kì thực, có những buổi trưa mẹ không ngủ để kịp đan áo, tôi thấy những sợi nắng hong rơi từ búi tóc và đều những tay đan. Tôi vẫn thường ngồi trên bậc thềm vừa ăn những trái bắp non vừa nhìn mẹ cần mẫn đan từng chiếc áo. Những sợi xuân cứ thế dần thành hình từ một miếng áo nhỏ rồi đều dần tới cổ áo và cả những tay áo.

Tôi hay nói với mẹ: *“Mẹ bắt ánh nắng xuân đan áo cho con”* và mẹ bật cười trước câu nói ngô nghê đó. Nhưng sau này, từng lời tôi nói mẹ đều nhớ, mỗi bận thấy tôi ngồi cạnh để ngắm mẹ đan, mẹ thường vờ đưa tay ra, dùng mũi đan hứng hứng những giọt nắng ngoài sân sau đó bật cười đan áo. Cứ như đang lấy từng sợi nắng xuân để dệt nên chiếc áo cho tôi vậy.

Hình ảnh chỉ mang tính minh họa (sưu tầm).

Sau này tôi lớn, tôi mới hiểu được, bên cạnh việc mẹ luôn muốn có thể làm tất cả cho con mình còn vì nhà tôi không có điều kiện. Tết nhất đắt đỏ, đôi khi chỉ một nồi thịt kho tàu nhỏ hay một đòn bánh tét đã là điều xa xỉ với nhà tôi khi ấy. Nhưng mẹ hay nói với ba: *“Nhà có thể thiếu thốn nhưng không muốn con cái phải buồn vì Tết nhất không có đồ mới như chúng bạn”*.

Vì thế, nếu không thể mua áo mới để tôi chưng Tết, mẹ vẫn hay tính trước và đan áo có khi trước cả tháng để tôi được bạn chơi xuân. Những chiếc áo mẹ đan ra mỗi năm mỗi khác theo từng họa tiết dù thực ra khuôn hình đều vẫn như nhau, cứ như một chiếc áo ấm, có năm tay dài có năm tay ngắn nhưng mẹ luôn

cố gắng thay đổi để tôi không bị mang tiếng là diện đồ cũ. Mùa xuân nắng ấm nhưng cũng có những cơn mưa xuân, đôi khi tôi tự nhủ cứ như mẹ hiểu rõ tiết trời khiến chiếc áo mẹ đan luôn phù hợp không quá nóng, nhưng lại có thể bảo vệ cơ thể mỗi khi có một cơn gió khẽ thổi ngang.

Có những năm trời rét, vụ mùa trở khó, năm đó thu hoạch muộn, ăn Tết cũng muộn. Mẹ tôi chong đèn cả buổi đêm để kịp đan áo. Đêm, sáng trăng, mẹ tôi ngồi trên bậc thềm để tận hưởng những cơn gió xuân mát rượi. Đám em tôi chạy nhảy ngoài sân tìm cách bắt ánh trăng vàng vọt đang rơi xuống, còn ba thì tranh thủ ngâm rượu cau bằng buồng cau mới chặt ban sáng. Tôi vẫn bám mẹ, ngồi nhìn mẹ đan từng mũi kim, sợi nắng xuân thay bằng sợi gió, mẹ đan cả hương xuân vào trong chiếc áo cho tôi. Khung cảnh yên bình ấy là cả hạnh phúc mỗi khi mùa xuân đến với tôi thời thơ bé.

Tôi lên đại học xa nhà, có năm Tết về, có năm không, mẹ cũng đã thôi đan áo vì bảo tôi lớn rồi, để mẹ mua hoặc dành dụm tiền mua cho kịp theo chúng bạn, sợ áo mẹ đan lỗi thời. Còn tôi, khi thấy mẹ yếu dần theo thời gian cũng không dám nói với mẹ mỗi chiếc áo mẹ đan là những kỷ vật ngày Tết mà tôi vô cùng trân trọng và trân quý. Năm nay, Tết tôi quyết định về quê từ sớm, đã hai mùa xuân tôi trên phố trọ học nên muốn mẹ có một bất ngờ không báo trước. Khi đẩy chiếc cổng tre bước vào nhà, thấy mẹ đang còng lưng ngồi trên bậc thềm để đan áo. Mẹ vẫn đưa tay ra mảnh sân đầy nắng, hứng từng sợi nắng dẫu không có đứa trẻ ngồi cạnh như ngày ấy. Từng mũi đan lấp lánh ánh sáng của mùa xuân, mẹ đang đan áo để kịp gửi lên cho tôi mặc vào ngày Tết, vì nghĩ năm nay tôi lại không về...

Giờ đây, khi đứng lặng giữa khoảng sân đầy nắng xuân ấy, tôi chợt hiểu rằng những chiếc áo mẹ đan năm nào không chỉ để giữ ấm thân thể tôi, mà còn là sự tiếp nối lặng thầm của một đời thương yêu không điều kiện. Dưới ánh sáng Phật học, tôi nhận ra nơi đôi tay mẹ là hạnh từ không phân biệt, nơi từng mũi kim là hạnh nhẫn bền bỉ, và trong sự âm thầm cho đi ấy là một bài học sâu xa về vô ngã, thương mà không đòi hỏi được biết đến, hy sinh mà không cần được ghi nhận.

Mẹ đan áo giữa nắng xuân cũng như người gieo hạt giữa đời, không chắc ngày con mặc có còn vừa hay không, chỉ biết gieo cho trọn vẹn phần mình. Và tôi hiểu rằng tu tập của một người con, có lẽ không gì cao xa hơn việc biết quay về, dừng lại, cúi đầu trước ân đức ấy, giữ gìn chiếc áo vô hình được dệt bằng tình mẹ trong từng bước đi của đời sống, để giữa những mùa xuân còn lại, lòng mình luôn đủ ấm và đủ sáng để thương lại cuộc đời.

Tác giả: **Lê Hứa Huyền Trân** - Hội viên Hội VHNT Tỉnh Gia Lai